

ЈЕСЕН И ЦРНА РУПА У МОМ СТОМАКУ

У свемиру постоје црне рупе. Њихово гравитационо поље је толико јако, и ништа не може да им побегне, да се отисне од њих, па чак ни светлост. Оне су енигма. И у мом стомаку постоји једна црна рупа, не можете је видети, не можете доказати да постоји, али постоји. Ја је осетим, ту је, непрестано ми ствара мучнину. Не, то није поремећај у исхрани, то је моја црна рупа. Као ни овима у свемиру, ни њој не може ништа промаћи или побећи. Она све уништава, и свему узима смисао, сакрива га негде дубоко у своје црnilо, у свој мрак, не дајући ми притом могућност да га пронађем. Посебно воли да краде лепоту, свим људима и свим стварима, па чак и мени самој. Мрзим је. Некада је било лепо, када није постојала. Сада је ту, тако мрачна, и тесно је мојим цревима, међутим, некако већ морам да се научим да живим са њом. Сва срећа, па као што рекох, не можете је видети.

Свако јутро се будим рано, некад ни не сване, и почињем уобичајен дан, са својом рупом. Лепо се обучем, наместим косу, и нашминкам се. Макар ћу ја да покушам да будем лепа, ако већ ништа око мене не може бити, одувек сам била естета. Синоћ је опет падала киша, и направила лепљиву смесу блата и лишћа по улицама. Крећем на аутобуску станицу и схватам да није требало да обујем своје ципеле од преврнуте коже, оне пропуштају воду. Опет сам их упрљала, при безвредним покушајима прескакања насталих бара. Сада заједно са њима, на ногама вучем још и грумење блата, са покојом травком. Упркос малопређашњем сређивању, више се ни ја не осећам лепо. Кишобран ми је стар и распаднут, искривљен, са једном жицом која вири. Треба да купим нови, карирани по могућности, јер, и ти имаш такав. Рупа као да реагује при помисли на тебе. Да, и она се слаже да ни сама не би постојала, и да би све имало смисла, када би и твоје ноге, са прљавим ципелама корачале крај мојих, по блату, по киши, чак и са најружнијим кишобраном. Чак и са блатом свуда нам по телу, чак и по лицу, по зубима, где је доспело због нашег смеха. Смеха у магли, под тешким модрим облацима, смеха у хладноћи...

Долазим на станицу, и стајем сама, тамо где нико не стоји. Сва срећа, на путу нисам наишла на неку индивидуу коју бих морала да слушам. Јесен је, и људи су уморни од слушања других људи. Сунца и даље нема... Две превише мршаве девојке, новопечене средњошколке, које врцају својим непостојећим задњицама, и набадају на исто тако превише мршавим ногама, пролазе поред мене. Желе пажњу, и мисле да је имају, види се то у њиховом ходу, некако превише вештачком и набуситом. Ружне су. Имају ту дугу косу, која пада без икакве живости, једна је плава, а друга црна. Имају дугуљаста, такође мршава лица, мало веће, шпицасте носеве и иритантне гласове. Невероватно је колико заправо лице! Такође, видим и две пуније девојке, које долазе из супротног смера. Оне се гегају полако, вероватно успут оговарајући ове две мршаве. Имају уморна лица, и чини се као да схватају тајне живота које други не схватају. Како ли је лепо уживати у храни. О дијети не размишљају. Неки клинци, са танким, ретким брчићима испод носа (које ће обријати тек за пар година) се шеткају околу, ширећи своја англо развијена и раширена рамена, попут неких младих петлова. Машу цигаром и поносно је жвалаве својим устима, смрдљивим од јутарњег задаха. Гризу је зубима, чију су белину наслаге због недостака хигијене одавно пореметиле. Кезе се, несвесни црних рупа на местима где су некад били исто тако зуби са наслагама. Коса им је масна, и чупава од спавања, наравно, неочешљана.

Перут и остали разни комади висе им са праменова, а део краси и њхове ружне јакне. Лица су им пуна бубуљица, оних великих црвених, што се беле на врховима, и дају вам неодољиву жељу да их стиснете, и да сва та бела смеша исцури напоље попут ерупције, а и оних малих црних. Трепавице су им слеplјене крмељама. А било је довољно само мало топле воде...

Желим да што пре одем одатле. Не желим то да видим, не желим тако да размишљам, али рупа не дозвољава ништа другачије. Шири се, расте и гуши ме. Једва дишем, и мислим да ће ме овај ветар дигнути, и однети негде далеко. Можда бих то и волела.

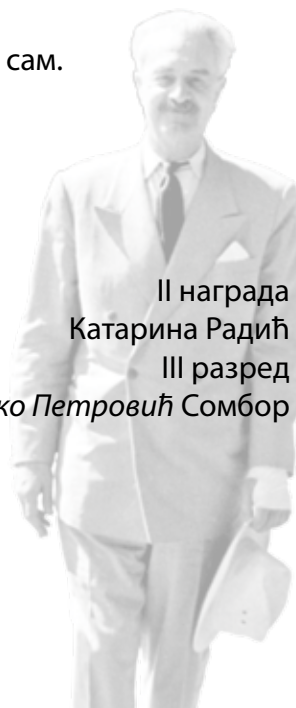
Једно заиста лепо јесење вече. Земља се осушила, баре су остале, али блата више нема. Моје ципеле су и даље прљаве, али, на то сам заборавила. Заиста је романтично, ветар лагано дува, лишће шушти, по који листић се и откине, па се кратко ковитла у ваздуху. Мирис печеног кестења. Човек који га продаје, насмејан, са избораним, старим лицем обасјаним жаром, ласкаво ми нуди да га купим. Волим, али не желим, не треба ми, мука ми је од све те романтике! Тај бес и мирис почиње да буди мисли и слике. Наше усне су црне од кестења као и наше руке.

- Пази, кестен је врућ!- говорим ти док те гледам како га вадиш из папирне кесице, и пребацујеш га из шаке у шаку, дувајући у њега и кикоћући се. Скидаш кору, још мало дуваш, и стављаш ми укусни плод у уста. Укус кестена, укус твојих прстију, топла смеша слатко-слано, мислим да све то могу да осетим. А затим ја теби чиним исто. И смејемо се, и један залутали листић ти се завукао у косу. Ја га брижно скидам, а при том ми се мрви у руци, толико је сув... Кишобран смо заборавили. Нема везе, ионако вири једна жица, ионако ни не пада киша, а ако би и почела да пада сакрићемо се негде. Дајем ти бомбон, јер је зелен попут твојих очију. Дајем ти и интегралну чоколадицу од брескве. Ти мени дајеш гриз, и пресрећна сам што гризем након што ти гризеш. Између зуба имаш комадић брескве. Покушаваш да га склониш језиком, а ја ти се смејем јер ти никако не успева. Чак и ова влага у ваздуху, и на нашим лицима не може пореметити осећај тоpline у мени. Волим тај твој велики осмех, када покажеш те лепе зубе. Не бисте веровали, како их та мала несавршеност, та малко превише избачена лева јединица, чини још савршенијима, и посебнима! Очи ти сијају, само за мене, само за кестен у мојој руци којим ћу те за који тренутак нахранити... Упадам у бару која је огромна, али ја је нисам могла видети. Хладноћа и вода у мојим сада још прљавијим ципелама ме буде, буде и оно у мом стомаку. Буде бол.

СТИЖЕМ НА СТАНИЦУ, време је за повратак кући. Око мене поново сви ти људи, сва та ружна тела, која ме гурају и газе, која се кезе и смеју. Поново нигде нема лепоте. Нигде у близини. Сва лепота је остала са тобом, у твојој коси, у твојим очима, у блату на твојим ципелама. Остала је у твојим прстима, који ме никад неће хранити кестењем, прстима чију со никада нећу окусити. Желим да вриштим, да плачем, да је дозивам, али ништа неће вредети. И даље ће себично остати са тобом. Неће доћи на јесен када опада лишће, неће доћи на зиму кад је снег...

Црна рупа тако остаје. Биће са мном и сутра. Али, отићиће једном. Сигурна сам.

ВІV Раванград 2010
ВЕЉКОВИ
ДАНИ



II награда
Катарина Радић
III разред
Гимназија Вељко Петровић Сомбор